

Să fii poet

Proiectându-și eu-l în „dimensiunea iluziei veșnice”, Ionuț Caragea construiește un discurs în bună parte filosofic, atâta vreme cât dă expresie unor întrebări fundamentale: cine suntem, de unde venim, care este rostul nostru în univers. Imposibilitatea de a găsi un răspuns este adeseori dezarmantă, de unde o permanentă stare de tristețe/ singurătate/ neliniște: „sunt singur ca un mort pe fundul apelor tulburi/ și scriu poemul fără de sfârșit/ poemul trist al stepelor/ și morilor de vânt/ poemul beznelor intrate/ în rutină” („Poemul fără de sfârșit”).

Pentru a defini „absența a ceea ce suntem” este necesară redefinirea statutului ontologic. Echilibrul material/spiritual pare a fi fost serios afectat, așa încât ființa poetică pare că rătăcește într-o zonă clar-obscură, un fel de purgatoriu populat cu umbre și iluzii: „nimic nou sub Soare/ doar o umbră descheiată la șireturi/ cu mâinile-n buzunare/ și șapca trasă bine pe cap/ o umbră fără glas, fără nume/ o umbră rătăcită prin lume” („Patruzeci de zile”). Lectura poemelor arată limpede că Ionuț Caragea este mai preocupat de stratul ideatic / de conținut și de încărcătura emoțională a acestuia și mai puțin de forma sensibilă, de imaginile artistice și de figurile de stil care, indiferent de profunzimea ori acuratețea lor, ar da o notă de artificial textelor. Ideile sunt transpuse aproape în ritmul în care iau naștere, consecința fiind că volumul dobândește, prin sinceritatea notării și prin exploatarea acestei simultaneități gândire/scriere, tonalitatea inconfundabilă a jurnalului liric.

[Centrul cultural TV](#)

[R.O.F. – Regulament de Functionare](#)

[Declaratii](#)

[Achizitii publice](#)

[Contact](#)